GAZETA TRANSILVANIEI.

REDACȚIUNEA ȘI ADMINISTRAȚIUNEA:
BRAȘOVŬ, piața mare Nr. 22.

„GAZETA“ IESE ÎN FIECARE ḌI.

Pe unŭ anŭ 12 fior., pe șése lunĭ 6 fior., pe trei lunĭ 3 fior.
România și străinătate:
Pe anŭ 40 fr., pe șése lunĭ 20 fr., pe trei lunĭ 10 francĭ.

ANULŬ XLIX.

SĔ PRENUMERĂ:
la poște, la librării și pe la dd. corespondențĭ.

ANUNCIURILE:
O seriă garmondŭ 6 cr. și timbru de 30 cr. v. a. pentru fiecare publicare

Scrisorĭ nefrancate nu se primescŭ. — Manuscripte nu se retrămitŭ.

№ 15. Duminecă, 19 (31) Ianuariu. 1886.

Ministrulŭ Brătianu și Românii ardelenĭ.

III.

Brașovŭ, 18 Ianuariu 1886.

D-lŭ ministru Brătianu ḍise în discursulŭ sĕu dela 4 Decemvre v. 1885, ținutŭ în Senatŭ, vorbindŭ de cei șése espulsațĭ ardelenĭ:

„...Câțĭva Românĭ transilvănenĭ au voitŭ sĕ introducă și la noi acéstă ideă (a irredentismului) cu totulŭ străină de obiceiurile Românilorŭ. Ce vrețĭ, totulŭ este o imitațiune, chiar și cuvêntulŭ de *irredentismŭ!*..... Dér décă în unele împrejurărĭ imitămŭ denumirĭ și lucrurĭ neofensive, de astădată lucrulŭ a fostŭ mai gravŭ. Căcĭ acei streinĭ au voitŭ sĕ formeze o partidă și o scólă irredentistă în Bucurescĭ! La ce rĕspundea acésta? Era o ideă care s'a rĕdicatŭ din sînulŭ poporului nostru? Nicĭdecum. D-lorŭ facŭ societățĭ, se adună, publică manifesturĭ și le trimitŭ peste Carpațĭ.... Și cine face tóte acestea, cine suscitéză greutățĭ guvernului țĕrei? Nisce tinerĭ, cărora le dămŭ asilŭ, îi hrănimŭ noi cu sudórea nóstră, căcĭ ei n'au produsŭ nimicŭ.“

Prin cuvintele de mai susŭ d-lŭ ministru-președinte declară mai întâiu, că aceia, despre carĭ pretinde d-sa, că au voitŭ sĕ întroducă în România idea iredentismului, ar fi nisce tinerĭ făr' de nicĭ o greutate și însemnătate, carĭ „n'au produsŭ nimicŭ“; alŭ doilea declară d-lŭ primŭ-ministru, că idea iredentismului este străină de obiceiurile Românilorŭ și că prin urmare ea nu a eșitŭ din sînulŭ poporului românŭ; în fine mai declară d-lŭ Ionŭ Brătianu, că publicândŭ manifesturĭ și trimițêndu-le peste Carpațĭ acei tinerĭ „au suscitatŭ greutățĭ guvernului țĕrei.“

Cine va fi în stare sĕ deducă din aceste declarațiunĭ, că tinerii ardelenĭ, de carĭ e vorba, arŭ fi voitŭ séu că ei arŭ fi pututŭ sĕ înfluințeze câtŭ de puținŭ asupra politicei guvernului românŭ?

Trei dintre espulsațĭ, carĭ se află de presentŭ în Parisŭ se miră ei înșișĭ într'o scrisóre adresată „Românului“ (nr. dela 15 Dec. a. tr.) de importanța ce li-o atribue d. primŭ-ministru în discursulŭ sĕu și ei arată totodată, că în „proclamația“, ce a „suscitatŭ greutățĭ guvernului românŭ“, nu se face nicĭ unŭ apelŭ la intervenția acestui guvernŭ.

Dér au mai fostŭ lovițĭ de ordinulŭ de espulsare alŭ guvernului românŭ și alțĭ doi Ardelenĭ, unŭ bĕtrânŭ cu fiiulŭ sĕu, cu privire la carĭ tóte diarele independente de dincolo au constatatŭ, că ei n'au statŭ în nicĭ o legătură cu cei ce au trimisŭ faimósa proclamațiă peste Carpațĭ. Incercatu-s'au óre aceștia sĕ dea direcțiune politicei d-lui Ionŭ Brătianu?

Se scie de cine e vorba. Tênĕrulŭ a fostŭ proprietarulŭ și directorulŭ unui ḍiarŭ politicŭ opozițiunalŭ, ce apare și astăḍĭ în Bucurescĭ, în limba francesă, ear bĕtrânulŭ este tatălŭ sĕu, care nu se ocupă de locŭ cu politica. Gânditu-sa óre d. ministru-președinte la acestŭ ḍiaristŭ tênĕrŭ și cu trecere în cercurĭ mai estinse din țéră, când a susținutŭ, că Ardelenii voiescŭ sĕ dea direcțiune politicei d-sale?

In acestŭ casŭ amŭ rugá pe d. ministru-președinte sĕ binevoiéscă a ne lămuri décă are cunoscință despre vre-o plenipotență ce ar fi primit'o numitulŭ ḍiaristŭ dela Românii ardelenĭ séu dela conducătorii lorŭ ca sĕ scrie așa, cum a scrisŭ, contra guvernului? Căcĭ aceea, credemŭ, nu o va susținé nicĭ d. ministru Brătianu, că acela ar fi voitŭ c'unŭ ḍiarŭ francesŭ sĕ formeze și sĕ conducă o scólă irredentistă în Bucurescĭ, mai alesŭ după ce se scie, că a combătutŭ în ḍiarulŭ sĕu proclamația cu pricina.

Dér chiar décă toțĭ espulsații arŭ fi culpabilĭ de ceea ce-i acusă d. ministru, chiar de nu s'ar fi pututŭ delătura greutățile, ce le suscitau ei guvernului, trăgêndu-se la rĕspundere înaintea tribunalelorŭ țĕrii, ci numai aplicându-se contra lorŭ cea mai rigurósă și cea mai grea pedépsă, esilarea din țéră, întrebămŭ pe d-lŭ ministru, ce l'a îndreptățitŭ pe d-sa ca pentru purtarea câtorva tinerĭ sĕ facă imputărĭ și sĕ dea o lecțiune nemeritată tuturorŭ Românilorŭ de dincóce de Carpațĭ?

D-lŭ primŭ-ministru recunósce, că iredentismulŭ este o ideă străină de obiceiurile Românilorŭ și constată, că ea n'a eșitŭ din sînulŭ poporului românŭ. De unde a eșitŭ așadér, décă vomŭ abstrage, cum face și d-lŭ ministru, dela pofta de imitațiune, ce graséză aḍĭ pretutindenĭ?

Negreșitŭ, că numai din capulŭ unuia séu a câtorva tinerĭ a pututŭ sĕ iésă. Acésta o susține și d. ministru.

Sĕ ne permită decĭ d. ministru a-i mai pune o prea modestă întrebare: D sa scie, că acești tinerĭ suntŭ Ardelenĭ și că au trecutŭ în România ca sĕ céră, cum ḍice d-sa, „asilŭ și hrană.“ Nu s'a întrebatŭ d. ministru-președinte vr'odată, că óre ce curentŭ i-a impinsŭ pe acești tinerĭ peste granițĕ și că óre ce împrejurărĭ și fapte au contribuitŭ ca în creerii lorŭ înfierbêntațĭ sĕ se nască acea ideă?

Reuniunile de cultură și naționalitățile.

Despre broșura apărută sub titlulŭ »*A Közmüvelődési egyletek és a nemzetiségi kérdés, irta X. Y.*“ (Reuniunile de cultură și cestiunea naționalitățilorŭ de X. Y). face o dare de sémă și oficiosulŭ „Pester Lloyd« și făcêndŭ numai observarea, că *autorulŭ nu póte fi altulŭ decâtŭ unŭ membru alŭ stângei estreme sĕu în totŭ casulŭ alŭ opozițiunei*, ḍice că a cam „esageratŭ“ autorulŭ, dar *recunósce că are darulŭ de observațiune, spiritŭ independentŭ și că e scriitorŭ rutinatŭ: mai recunósce* oficiosulŭ ḍiarŭ, *că autorulŭ scrie în modŭ obiectivŭ asupra cestiunii naționalităților.*

»La editarea acestorŭ rêndurĭ, ḍice autorulŭ, m'a îndemnatŭ mai cu sémă intențiunea d'a da espresiune acelorŭ îndoielĭ, ce față cu curentulŭ șovinisticŭ predomnitorŭ de sigurŭ s'au ivitŭ în mintea ómenilorŭ cugetătorĭ, carĭ cu tóte astea se sfiescŭ a se esprima asupra acelora. Că astfelŭ de îndoelĭ esistă, o dovedesce mai bine faptulŭ, că nouele reuniunĭ se ascundŭ sub titlulŭ „culturei«, și nu vreau sĕ mărturiséscă pe față, ce țintă urmărescŭ, care nicĭ decum nu e alta, decâtŭ maghiarisarea naționalitățilorŭ, și că chiar se apĕră mereu în contra acestei imputărĭ. Prin acésta trădéză consciința, că se află pe căi rătăcite. Scopulŭ meu a fostŭ, sĕ lasŭ sĕ se audă din cerculŭ ungurismului o voce, deși atâtŭ de slabŭ, în contra curentului de maghiarisare. Da, *din cerculŭ maghiarismului*, căcĭ aceia carĭ vorŭ ceti aceste rêndurĭ, de orĭ ce părere ar fi cu privire la valórea lorŭ și la individualitatea autorului lorŭ, de unŭ lucru potŭ fi sigurĭ: că adecă scriitorulŭ acestorŭ rêndurĭ este totŭ așa de bunŭ Ungurŭ ca orĭ-care dintre aceia, carĭ nisuescŭ sĕ se'ntrécă în patriotismŭ, trâmbițândŭ mântuința politicei de maghiarisare.«

Ceea ce se raportéză în publicitate despre românisarea și slavisarea unorŭ comune unguresci, autorulŭ o socotesce de fórte îndoiosŭ. Numele unguresci de locurĭ séu familii nu însémnă nicĭdecum o origine maghiară, ci ar fi sĕ se reducă la diferite motive întêmplătóre. Décă maghiarismulŭ cu tóte astea perde ceva în unele locurĭ, e cu îndestulare despăgubitŭ prin aceea, ce necontestabilŭ câștigă în orașele marĭ, anume în capitală, unde cele mai inteligente și de încredere elemente se alipescŭ de elŭ, și adecă nu în urma unei forțărĭ ci de bună voiă și cu însuflețire. Numai aceste cucerirĭ însémnă ceva, ér nu acelea pe carĭ după modelulŭ comitatului Sătmarŭ intenționéză a le promova printr'unŭ aruncŭ de dare de unŭ procentŭ. Acéstă propunere o socotesce autorulŭ ca tipŭ de nepricepere în politica de naționalitate. Vréu sĕ facă pe locuitorii nemaghiarĭ ai țĕrii sĕ plătéscă dare, pentru ca sĕ fiă desbrăcațĭ de naționalitatea lorŭ. Mai alesŭ pe urzitorulŭ acestei propunerĭ, pe contele Stefanŭ Károlyi, autorulŭ îlŭ trage la o aspră dare de sémă. Totŭ așa de caracteristicŭ e, că preoțimea, care mai nainte a simpatisatŭ totdéuna cu dominațiunea streină, se pune acum în fruntea mișcări naționale și o premăresce în gură mare. In totŭ casulŭ, pentru aceste elemente ar trebui întemeiată o reuniune de cultură. Acésta însĕ nu pe bieții copii slovacĭ și românĭ sĕ'i maghiariseze, ci pe bogații magnațĭ ungurĭ, carĭ învéță unguresce dela servitorĭ și în adunările publice, pe când altfelŭ vorbescŭ numai nemțesce. Așa vine, că Gentry, carĭ maimuțărescŭ aristocrația, vréu sĕ'șĭ arate distincțiunea în aceea, d'a vorbí rĕu unguresce. De aci vine, că mulțĭ aristocrațĭ ungurĭ îșĭ cheltuescŭ averea în streinĕtate, ér de patriă nu se interesézá de locŭ. Pentru toțĭ acestia sĕ se'ntemeeze reuniunĭ de cultură, ca sĕ scóță din ei înstreinarea de patriă, căcĭ magnatismulŭ forméză în Ungaria o naționalitate cu totulŭ propriă, de care se ține de altmintrelea și contele Stefan Karolyi.

Ce privesce naționalitățile, este o ilusiune vrednică de plânsŭ, dacă se admite, că ele arŭ puté fi maghiarisate; nimicŭ nu ar fi mai falsŭ decâtŭ o asemenea propunere. Legea care, pentru a servi acestei ilusiunĭ, întroduce limba ungurésca ca obiectŭ de învĕțămêntŭ în tóte scólele poporale, e unŭ semnŭ alŭ acestei rătăcirĭ. Urmarea acestei ordinațiunĭ va fi, că copii nu vorŭ învĕța ceva cum se cade nicĭ unguresce, nicĭ în limba lorŭ maternă. séu că copii în cele din urmă vorŭ puté, nu'i vorbă, ceti unguresce dér nu vorŭ fi în stare sĕ citéscă cărțile de rugăciunĭ în limba lorŭ maternă. Tótă asta e curatŭ unŭ lucru scrintitŭ. Esperiința ne învață, că de aci nu se nasce nicĭ unŭ folosŭ pentru ungurismŭ, ci se promovéză numai amărĭciunea în cerculŭ naționalitățilorŭ. *Chiar urzitorii acestei mĕsurĭ nu credŭ în efectulŭ ei, este numai o licitațiune patriotică, la care unulŭ vrea sĕ dea mai multŭ decâtŭ altulŭ.*

Nimenea n'are dreptulŭ d'a ḍice naționalitățilorŭ, că sĕ li se răpéscă naționalitatea lorŭ în favórea celei unguresci, séu că ar fi rĕi patrioțĭ, fiindŭ că nu vorbescŭ unguresce. Douĕḍecĭ de generațiunĭ au crescutŭ în convingerea, că suntŭ Ungurĭ, deși 'șĭ-au păstratŭ limba lorŭ maternă, și *acum deodată numai vine și se ḍice, că numai acela ar fi patriotŭ, care ar vorbi unguresce! Ce rătăcire! Pentru a ascunde brutalitatea acestei pretențiunĭ se mai ḍice, că vrea să ușureze naționalitățilorŭ progresarea,* că cunoscința limbei unguresci ar fi necondiționatŭ necesară. Décă acesta e unŭ motivŭ, atuncĭ sĕ lase naționalitățilorŭ a'șĭ apĕra interesele cum găsescŭ ele că e bine, ér nu sĕ le facă fericite în contra voinței lorŭ *Apăsarea violentă a naționalitățilorŭ împedecă în Ungaria tóte nisuințele în adevĕrŭ liberale* și împedecă în mare mĕsură idea independinței. Autorulŭ, adresându-se stângei estreme, ḍice că e unŭ non sens în același timpŭ a voi s'o rupă cu Austria și d'a promova maghiarisarea în contulŭ naționalitățilorŭ streine. Séu țéra trebue sĕ fiă unită în sine, adecă cu tóte naționalitățile sale, și atuncĭ póte nisui la independență, séu apĕsarea naționalitățilorŭ o consideră ca unŭ scopŭ, și atuncĭ trebue sĕ se sprijinéscă pe Austria, deși autorulŭ nu crede, că Austria ar puté fi pentru Ungaria unŭ scutŭ cinstitŭ și binevoitorŭ.

»Renunțŭ cu totulŭ la aceea—continuă autorulŭ—d'a întórce pe aceia, carĭ mergŭ séu vorŭ fi împinșĭ în acéstă direcțiune, renunțŭ la aceea, d'a le dovedi că *maghiarisarea e o imposibilitate și o chimeră.* Unŭ lucru însĕ îlŭ cerŭ: *rĕspunsŭ cinstitŭ.* Credŭ ei óre că maghiarisarea se póte esecuta în scurtŭ timpŭ? Am auḍitŭ chiar ómenĭ, carĭ ḍicŭ, că ḍece anĭ arŭ ajunge pentru a maghiarisa tótă țéra. Ei bine, eu acceptŭ cei ḍece anĭ, dér óre fiă-care e convinsŭ despre aceea că acești ḍece anĭ suntŭ necondiționatŭ ai noștri? Și décă înainte de a trece acești ḍece anĭ sună ora decisivă și ne găsesce cu totulŭ ocupațĭ cu lupta d'a maghiarisa pe ceilalțĭ, atuncĭ ce vomŭ face pentru a ne mântui țéra? Crede óre cineva, că naționalitățile vorŭ privì liniștite, ca sĕ le desbrace cu mijlóce de statŭ și sociale de naționalitatea lorŭ? Le vomŭ ține îngenunchiate cu mână de ferŭ, se ḍice, căcĭ și acésta e cu putință, dér décă mânile de ferŭ primescŭ într'aceea alte afacerĭ, óre naționalitățile liberate deodată de acea presiune nu vorŭ deveni cu atâtŭ mai periculóse? Cestiunea orientală a isbucnitŭ și mi-se pare că n'amŭ avea nicĭ ḍece minute, cu atâtŭ mai puținŭ ḍece anĭ.«

Autorulŭ ḍice, că legea de naționalitate trebue sĕ se aplice fidelŭ după literă și spiritŭ, trebue sĕ se res-

pecte instituţiunile naţionalitâţilorŭ şi limba lorŭ, reuniunile lorŭ sĕ nu se suprime şi sĕ se opună în cerculŭ maghiarismului resistenţă şovinismului, care orice părere înţeleptă o înăbuşesce prin strigâtele lui nebune şi declară de trădătorŭ alŭ patriei pe fiecine, care nu simpatiséză cu acestŭ patriotismŭ rĕsăritŭ peste nópte. Acesta e celŭ mai bunŭ mijlocŭ d'a susţiné Ungaria şi d'a-i asigura independenţa.

Nouĕ perchisiţiunĭ şi câlcărĭ.

Băcâinţŭ, 4 Ianuariu 1886.

Stimate d-le Redactorŭ! După ce inimicii noştri prin tragerea în cercetare disciplinară, prin închiderea şi batjocurirea bărbaţilorŭ noştri inteligenţĭ — din causa faimósei »proclamaţie irredentă« şi a »istoriei lui Horea« — nu au putută scóte la ivélă nimicŭ, deórece aceştia şi-au sciutŭ apĕra dreptatea şi nevinovăţia lorŭ, falnicii „patrioţi« au începutŭ a-şĭ îndrepta atenţiunea asupra copiilorŭ românĭ, socotindŭ că dóră aceştia îi vorŭ scăpa de rîsulŭ lumei şi prin ei vorŭ puté scóte mai uşorŭ la ivélă nu sciu ce.

Sĕ nu vĕ miraţĭ, décă vĕ descoperŭ unŭ faptŭ, întêmplatŭ în comuna nóstră Băcâinţŭ, care afară de statulŭ acesta abună-sémă nu îşĭ află părechiă, dér care la noi se socotesce de espresiunea viuă a adevĕratului patriotismŭ unguresců. Étă faptulŭ:

In 24 Decemvre v. a anului trecutŭ, adecă chiarŭ în ajunulŭ Nascerei Domnului, când poporulŭ credinciosŭ îşĭ făcea în odihnă rugăciunile sale, pentru ca cu bucuriă şi cu inimă curată sĕ pótă întîmpina acéstă săntă şi mare sĕrbătóre, numai că ne pomenimŭ cu o *patrulă de gendarmĭ* din Geoagiu. Vĕ puteţĭ închipui ce surprindere durerósă a făcutŭ asupra nóstră apariţiunea acestora într'o ḑi mare ca acésta. Ei cercetară mai ântêiu scóla confesională ort română din locŭ, făcêndŭ întrebare după învĕţătorulŭ, care numai cu câteva óre mai înainte plecase acasă pentru timpulŭ vacanţelorŭ crăciunului. După ce în scólă nu aflară nimicŭ vătămătorŭ orĭ periculosŭ »ideei de statŭ maghiarŭ", luară cu sine pe îngrijitorulŭ scólei şi împreună cu acesta — spre mai marea mirare a ómenilorŭ — numai ce-i vedemŭ că năvălescŭ asupra bietului crîsnicŭ (fĕtŭ) alŭ bisericei. O necinste şi ruşine ne mai pomenită era acésta pentru unŭ crîsnicŭ, care ca faţă bisericéscă avea unŭ nume bunŭ în tótă privinţa. Dér nu căutau acestĭ gendarmĭ ceva lucrurĭ strĕine, orĭ de furatŭ, ci le trebuia — veḑi Dómne — „*Istoria lui Horia*", unŭ opŭ, ce am auḑitŭ că s'ar fi tipăritŭ în România în a. 1885. Avea adecă bietulŭ omŭ unŭ copilŭ de scólă cu numele Teofilŭ Crişianu, şi asupra acestuia era îndreptată cercetarea. Ii rĕscoliră tóte cărţile şi caetele sermanului băeţaşŭ, dér de unde şi-ar şi puté omulŭ închipui, că sĕ se pótă afla la unŭ băiăţandru ceva suspectŭ orĭ compromiţătorŭ faţă cu politica modernă unguréscă?! O ruşine mare, vătĕmarea profundă a sĕmţului de onóre alŭ acestei familii morale şi cu bunŭ nume, precum şi o spaimă lăţită în totŭ satulŭ: — acesta a fostŭ efectulŭ investigaţiunei! —

Patrula de gendarmĭ aflându-se înşelată în denunciarea, ce póte i s'a făcutŭ, s'a dusŭ dĕbĕlĕzată cerêndu-şĭ ertare pentru afrontulŭ făcutŭ, ér nouĕ ni-a lăsatŭ unŭ bunŭ documentŭ despre aceea, că Ungurii se sperià şi tremură chiarŭ şi de frica băieţilorŭ de Românŭ ne'nţercaţĭ.

Iosifŭ Indreşiu,
membru comit. comun. şi paroch.

SCIRILE ḐILEI.

Mâne Dumineca în 19/31 Ianuariu 1876 la 3 óre după améḑi se va ţinea în edificiulŭ gimnasiului românŭ adunarea generală a »Asociaţiunii pentru sprijinirea învĕţăceilorŭ şi sodalilorŭ meseriaşĭ românĭ.«

—x—

A mai »pricopsitŭ« ministrulŭ Trefort pe preoţii gr. or. *Alessiu Popovicĭ* din Sepsi St. George cu 100 fl., „*Erdőbeni*" *Pavelŭ* din Sâmcelŭ cu 50 fl. şi *Ungurŭ Petru* din Rea cu 50 fl. Dumneḑeu sĕ'i erte!

—x—

Oltulŭ în ḑilele trecute a eşitŭ din albiă rupêndŭ mai multe podurĭ. În Augustinŭ unŭ mare sloiu de ghiaţă era sĕ rupă podulŭ de comunicaţiune între Baraoltŭ şi Augustinŭ, însĕ mai mulţĭ ţĕranĭ s'au dusŭ în ajutorŭ şi la începutŭ s'au incercatŭ cu dinamită a depărta sloiulŭ, dér n'au isbutitŭ până ce ţĕranii cu periculŭlŭ vieţii lorŭ n'au mersŭ cu sĕcurĭ şi cu alte obiecte şi astfelŭ după o muncă de douĕ óre au isbutitŭ a depărta sloiulŭ.

—x—

In sĕptĕmâna acésta, o ţĕrancă 'şi-a vêndutŭ în Cluşiu copilulŭ sĕu de doi anĭ cu 1. fl 50 cr. Poliţia, aflândŭ de acéstă negustoriă, arestă pe „buna" mamă.

—x—

Din Rusberg ni se scrie: „P'aci timpulŭ e căldurosŭ ca în luna lui Martie. Zăpadă numai în dosurĭ şi în munţĭ se mai vede. Comerciulŭ merge fórte slabŭ, din causă că »Societatea Montană" a vêndutŭ fierulŭ, cea mai însemnată parte în Orientŭ, unde acum se îngrijescŭ ómenii pentru altele.«

—x—

In 13/25) Februariu a. c. va arangia inteligința română din Clușiu unŭ concertŭ împreunatŭ cu balŭ, în favorulŭ fondului pentru înfiinţarea unei şcóle rom. de fetiţe în Clusiu, în sala redutei urbane. Preşedintele comitetului arangiatorŭ este: d. Iuliu Coroianŭ advocatŭ, şi secretarŭ: d. Eugeniu Solomonŭ universit. La începutulŭ pausei celei marĭ 12 tinerĭ — în costume naţionalĭ — vorŭ presenta jocurile: „Caluşeriulŭ" şi „Bătuta.«

—x—

In Orĕştiă unŭ studentŭ din cl. VIII. dela liceulŭ evangelicŭ 'şĭ-a trasŭ unŭ glonţŭ în capŭ. O calfă de farmaciă s'a otrăvitŭ.

—x—

»Ellenzék" s'a supĕratŭ focŭ pe teatrulŭ maghiarŭ din *Alba Iulia*, că a suferitŭ pe unŭ vestitŭ cântăreţŭ germanŭ se cânte germănesce Pocită fóiă!

—x—

Ministerulŭ de rĕsboiu comunŭ a restrînsŭ numĕrulŭ voluntarilorŭ, ce potŭ fi primiţĭ la artileria de câmpŭ, la trenŭ şi la sanitarĭ, la 20 de fiecare din regimentele respective. La celelalte specii de arme nu s'a făcutŭ nicĭ o restricţiune.

—x—

Vasiliu Sorocanŭ, cămătarŭ în Cernăuţĭ, în ḑilele trecute fŭ omorîtŭ în locuinţa sa, de unde numai fórte arareorĭ eşia în oraşŭ. Cercetarea pornită la momentŭ a descoperitŭ că i s'au furatŭ 25,000 fl. şi mai multe bijuterii de valóre.

—x—

Principele Alexandru alŭ Bulgariei a însărcinatŭ pe representantulŭ sĕu din Bucuresci, ca sĕ mulţuméscă în numele sĕu dómnelorŭ Pia Brătianu, Zoe Sturdza şi Irina Câmpineanu pentru bunătatea ce au avutŭ de a aduna ofrande pentru soldaţii rĕniţĭ şi bolnavĭ din armata bulgară. Principele Alexandru a arĕtatŭ acestorŭ dómne intenţiunea de a le mulţumi în persónă, când i se va presinta ocasiunea.

—x—

Guvernulŭ românŭ a comandatŭ la uzina Krupp, ḑice „L'Indép. roumaine,« o cupolă care va costa 800,000 de francĭ.

—x—

Totŭ »L'Indép. roumaine" crede a şci, că representantulŭ oficiosŭ alŭ politicei europene pe lângă negociatorii păcii între Serbĭ şi Bulgarĭ va fi baronulŭ de Mayr. Diplomatulŭ austro-ungurescŭ, în casŭ de dificultăţĭ în îndeplinirea misiunei sale delicate, va fi secundatŭ şi chiar va putea sĕ fiă suplinitŭ de d. Busch, ministru alŭ Germaniei.

—x—

Suntemŭ rugaţĭ a comunica onor. dómne şi domnĭ, carĭ din scăpare de vedere n'au primitŭ invitărĭ la balulŭ mascatŭ de elită de Mercurĭ 3 Februariu n. c. dér credŭ că potŭ pretinde şi voescŭ a avea invitare, sĕ binevoiască a'şĭ da adresa în depositulŭ de mobile I. Beers' Neffe, pentru ca li se pótă trimite imediatŭ învitarea.

Uneltirile „Tribunei."

Din jurulŭ Sibiiului, 16 Ianuariu a. c.
(Coresp. part. a „Gaz. Trans.«)

„Tribuna« fiindŭ provocată de cătră »Gazeta Transilvaniei« de-a rĕspunde la obiecţiunile sincere, făcute pentru ţinuta ei dubiă şi periculósă Românilorŭ, a rĕspunsŭ că din „sĕmţŭ de pudóre literară« încungiură certurile şi că: opiniunea publică, adecă aderenţii »Tribunei" de prin Cluşiu, Alba-Iulia, Deva, Marmaţia etc., carĭ îi dau informaţiunile, arŭ fi contra clarificărilorŭ şi rĕspunsurilorŭ. Faţă cu acésta afirmare a »Tribunei,« dimetralŭ opusŭ stau scenele şi întêmplările din ḑilele acestea.

De vre-o câteva ḑile jurulŭ Sibiiului este cutreeratŭ de agenţii „Tribunei", carĭ umblândŭ cu nisce blanchete tipărite silescŭ pe câţĭ toţĭ de a le subscrie, declarându-se şi afirmându-se prin aceea că arŭ fi aderenţii „Tribunei" şi că voescŭ a respinge obiecţiunile „Gazetei." Unul din aceştĭ agenţĭ este şi actualulŭ protopopŭ alŭ neferícitului tractŭ alŭ Sĕliştei, Dr. Nicolau *Maiorŭ, totodată consortistŭ.* Alaltăerĭ în 13, érĭ în 14 şi adĭ în 15 acestŭ agentŭ luându-şĭ şi alţĭ sub-agenţĭ a molestatŭ pe toţĭ câţĭ sciu scrie a subsemna hărtiile esmise din partea „Tribunei." Unŭ alŭ doilea agentŭ de aceeaşĭ posiţiă se află în tractulŭ protopresbiteralŭ alŭ Mercurei şi încă alţii mulţĭ.

A face pe agentulŭ „Tribunei,« protopopulŭ Sĕliştei arată deosebitŭ interesŭ şi însufleţire, ér unde e vorba de vr'o cestiune vitală pentru binele locuitorilorŭ din tractulŭ Sĕliştei, acolo nicĭ habarŭ. Prosperitatea invĕţământului din tractulŭ Sĕliştei nu-lŭ atrage pe d-lŭ Protopopŭ de locŭ, ba chiarŭ şi scóla din loculŭ reşedinţei sale, precum se ḑice, nu-i vede faţa cu lunile, ce în calitate de inspectorŭ confesionalŭ scolarŭ ar fi datorŭ sĕ o facă, mai alesŭ, avêndŭ şi o remuneraţiă de 100 fl. Asemenea pentru alte multe — multe nu-şĭ sfărîmă capulŭ, dér pentru păcatele altora sguduie şi pămêntulŭ. Destulŭ de tristŭ!

Dér e mai tristŭ şi compromiţĕtorŭ, fără sĕmĕnŭ în istoria ḑiaristicei întregei lumĭ civilisate, ca unŭ ḑiarŭ sĕ caute a-şĭ câştiga aderenţii astfelŭ, cu presiunĭ şi cu înşelăciunĭ, sĕ-şĭ câştige opiniă publică pe căi atâtŭ de neleale şi murdare precum cércă ḑiarulŭ »Tribuna«

FOILETONŬ.

Paserea cântătóre domnulŭ întineresce.

(Poveste culésă din poporŭ de Romulŭ Raca.)
(Urmare şi fine).

Feciorulŭ de împĕratŭ se sui pe scară şi deschise uşa, când deodată vĕḑŭ culcată în patŭ o fată aşa de frumósă, câtŭ la sóre te puteai uita, dar la ea nu. Totŭ încremeni. Nu maĭ sciù ce sĕ ḑică, de câtŭ că o sĕrută şi o luă în braţe, şi eşi cu ea afară. Féta ilŭ întrebă şi-i ḑise că cum s'a pututŭ întêmpla de elŭ a venitŭ în acelŭ munte. Când eşiră afară, féta cunoscŭ pe Sf. Petru şi 'i sĕrută mâna. Până atuncĭ n'a sciutŭ feciorulŭ de împĕratŭ că cine e binefăcĕtorulŭ sĕu; numai decâtŭ îi veni în gândŭ că numai D-ḑeu póte fi în ajutorulŭ Sf. Petru.

Ii mulţămi şi elŭ şi prefăcŭ casa fetei într'unŭ mĕrŭ de aurŭ, ilŭ băgă în sînŭ şi se luară la drumŭ până la împĕratulŭ albŭ. Impĕratulŭ se bucură fórte că póte sĕ aibă de soţiă pre cea mai frumósă fétă de pre lume şi îi dete calulŭ cu şea cu totŭ. Se făcŭ unŭ ospĕţŭ mare la curtea împĕratului pe unŭ fundŭ de fedeleşŭ, la care luară parte şi argaţii lui. Sf. Petru cu feciorulŭ plecară mai departe cu calulŭ cătră împĕratulŭ roşu. Féta cea frumósă — acum soţia împĕratului albŭ — nu era mai multŭ aceea care a fostŭ, ci se făcŭ ca o harancă de ţigană. Feciorului de împĕratŭ încă îi părŭ rĕu după ea, dér la rugarea înălţată de Sf. Petru cătră D-ḑeu, ca prin minune se făcŭ nevĕḑutŭ dela împĕratulŭ albŭ. Étă că deodată feciorulŭ de împĕratŭ se vede cu féta lângă elŭ. Bucuria lui era atâtŭ de mare, că are şi femeiă, câtŭ era p'aci sĕ 'şĭ ésă din pele. Ea se făcuse érĕ frumósă.

Se totŭ duseră, multe ḑile trecute, piciore bătute, până la împĕratulŭ roşu sĕ îe dea pasĕrea. Impĕratulŭ se bucură când vĕḑu calulŭ aşa frumosŭ, căcĭ veḑĭ dómne, putéi sărí în înaltulŭ ceriului cu elŭ şi sĕ nu te mai oprescĭ până pe frunḑa teiului. Impĕratulŭ îi dete »Pasĕrea cântătóre domnulŭ întineresce» cu galiscă cu totŭ. Feciorulŭ avea şi soţia şi pasĕrea. De calŭ îi părea rĕu tare, se totŭ gândea că ce bine ar fi când l'ar avea. Calulŭ se făcŭ aşa de uritŭ după plecarea lorŭ, ca unulŭ de cei corturăresci. D-ḑeu făcŭ sĕ-i ajungă calulŭ pre cale şi acum, ómenĭ bunĭ, feciorulŭ de împĕratŭ avea o bucuriă mare, căcĭ avea soţia, pasĕrea şi calulŭ, care se făcuse érăşĭ frumosŭ. Numai pre fraţii lui i-ar fi doritŭ sĕ-i vĕḑă. Sf. Petru îi spuse că elŭ va face sĕ vĕḑă pe fraţii sĕi, dér mai târḑiu îi va părĕ rĕu. Când ajunseră în câmpulŭ florilorŭ, îi învià pre amêndoi cu óste cu totŭ. Plecară cu toţii cătră casă. Ajunseră acasă, era o bucuriă mare.

Pasĕrea începù a cânta, bĕtrênulŭ întinerì ca unŭ copilŭ d. 7 anĭ, vedea bine, era veselŭ. Cei doi fraţĭ pismuiau pe fratele lorŭ pentru bravura lui şi se sfătuiră sĕ-lŭ omóre. Intr'o nópte ilŭ trimiseră pe cealaltă lume. Sf. Petru era totŭ pe la curte. Nevasta, după mórtea lui, se făcuse urîtă, calulŭ ajunsese o glóbă, că sĕ nu te fi uitatŭ la elŭ, pasĕrea nu mai cânta, bĕtrînulŭ îmbĕtrînise şi mai tare ca mai nainte şi orbise din nou. Toţĭ erau posomoriţĭ. Pe fraţii lui îi mustra consciinţa. Dér D-ḑeu nu 'şĭ uită de nime, puse Sf. Petru ósele la olaltă şi le suflă sufletŭ de vieţă. Feciorulŭ de împĕratŭ treḑindu-se din somnulŭ de vecĭ zăpăcitŭ, cum era, ḑise: »Dómne tare am adormitŭ«. Sf. Petru îi spuse întêmplarea din firŭ în pĕrŭ. Elŭ însĕ ertă pe fraţii lui pentru fapta lorŭ cea urîtă. Pasĕrea începù a cânta, calulŭ era cu multŭ mai frumosŭ, soţia lui asemenea cu multŭ mai frumósă

O altă bucuriă. Făcură unŭ ospĕţŭ mare de se mirà lumea De-orŭ trăi şi adĭ trăescŭ. Ér eu încălicaiu p'unŭ cotorŭ de mătrăgună şi venii sĕ vĕ spuiu o minciună.

Aceea va sĕ dică opinia publică a unui diarŭ, care îşĭ dă aerulŭ de singurulŭ mijlocitorŭ alŭ înfrăţirei între Românĭ şi Maghiarĭ, când se constrîngŭ a se declara în scrisŭ pentru „Tribuna“, individĭ, carĭ póte n'au cetit'o de când suntŭ! Astfelŭ facŭ ómenii serioşĭ politică?! Aparinţe atâtŭ de stranie ne povestescŭ încă de acum urmările triste şi cei ce se vorŭ fi subscrisŭ se potŭ aştepta la o altă nechibsuinţă a »Tribunei« vĕdêndu-şi mâne poimâne publicate numele în diarulŭ coteriei. Am disŭ *Co.*

Sinódele protopopescĭ din diecesa unită a Gherlei.

Sĕ mai ţînŭ aceste sinóde orĭ nu se mai ţìnŭ, mai este rênduială în biserică la fii credincioşĭ ai Episcopului Sabo orĭ nu mai este? Cu aceste cestiunĭ se ocupă corespondenţa de mai la vale, ce ni se trimite din partea câtorva preoţĭ îngrijaţĭ de sórtea bisericei. Étă-o:

Din protopopiatulŭ Betleanului, Ianuariu 1886.

Este cunoscută on. publicŭ dorinţa poporului românŭ din diecesa Gherlei de a avé sinode mixte, cu scopŭ, ca în acele sĕ aibă ocasiune, atâtŭ preotulŭ, câtŭ şi laiculŭ de a se sfătui împrumutatŭ şi de a-şĭ alege mijloculŭ şi modulŭ celŭ mai potrivitŭ cum au sĕ procédă întru apĕrarea bisericei nóstre unite, care de câţivá anĭ încóce începe a fi atacată din temeliă din partea adversarilorŭ noştri secularĭ.

Sub aceste împrejurărĭ sinodulŭ diecesanŭ din Gherla, ţinutŭ la 12—14 Noemvre 1882, — luândŭ contŭ de înaintarea şi perfecţionarea clerului altorŭ confesiunĭ — a aflatŭ de bine, prin constituţiunea VI-a din acestŭ sinodŭ, a regula încâtva preoţimea diecesei gr. cat. de Gherla, dispuindŭ a se întruni din când în când in sinóde tractuale preoţescĭ. Acéstă disposiţiune a fostŭ primită cu atâtŭ mai mare bucuriă din partea nóstră, a preoţilorŭ, cu câtŭ speramŭ, că dóră capii dieceselorŭ convinşĭ fiindŭ de necesitatea sinodelorŭ mixte, mai vêrtosŭ la noi, la Românĭ, în timpulŭ greu de acum, vorŭ satisface pe încetulŭ acestei necesităţĭ a bisericei gr. cat., ceea ce cu mare dorŭ se aştepta din partea poporului românŭ, credinciosŭ acestei biserice.

Aceste sinóde, ce aveau sĕ se ţină de două orĭ în anŭ, oferiau preoţilorŭ o bună scólă practică, în care aceştia puteau sĕ se sfătuéscă împrumutatŭ asupra susţinerei moralei în poporŭ, asupra delăturărei mai multorŭ abusurĭ, şi mai vêrtosŭ asupra mijlócelorŭ cum au sĕ procédă întru apĕrarea multŭ prigonitelorŭ nóstre scóle, în privinţa cărora multe aşŭ avé de disŭ, dér mai vertosŭ cu privire la cele din tractulŭ nostru îmĭ reservŭ dreptulŭ pentru altă dată.

Destulŭ atâta, că începutulŭ era îmbucurătorŭ. Prin cercularulŭ episcopescŭ de sub Nr. 3951 precum şi regulamentulŭ adausŭ totŭ sub acestŭ numĕrŭ era prescrisŭ pentru viitorŭ ţinerea de sinóde tractuale de două orĭ în anŭ: primăvéra şi tómna, ba se regulaseră şi agendele acestorŭ sinóde, desemnândŭ la începutŭ până şi tema, ce avea sĕ se lucre de către unulŭ din preoţii tractualĭ.

Zelosulŭ nostru protopopŭ — respective vice-protopopŭ — îndată după primirea acestui regulamentŭ conchemă preoţimea tractuală la sinodulŭ de primă-véră pe diua de 11 Martie 1885. La acestŭ sinodŭ ne-amŭ înfăţişatŭ mulţĭ preoţĭ carĭ după ce ni-amŭ împlinitŭ în ordine afacerile nóstre, amŭ hotărîtŭ timpulŭ şi loculŭ unde sĕ se ţină sinodulŭ de tómnă a anului 1885 şi apoi ne-amŭ despărţitŭ cu bucuriă cugetândŭ, că în sinodulŭ de tómnă ne vomŭ începe mai cu de-a-dinsulŭ activitatea nóstră, pe care cu atâta seriositate e reclamă indiginţele nóstre scolare şi bisericescĭ. Ce sĕ vedĭ însĕ? Tómna a trecutŭ şi în locŭ de sinodŭ, numai că ne pomenirămŭ o-dată cu unŭ *cercularŭ protopopescŭ* prin care — fără se ni-se fi arătatŭ cause suficiente — *ni-se comunicase numai, că sinodulŭ de tómnă a anului 1885 nu se va ţine.*

După ce suntemŭ în nedumerire faţă de causa sinodului nostru tractualŭ şi totŭ-odată în frică, ca nu cumva sĕ *fiă în jocŭ vre'o mână străină şi inimică causei nóstre;* după ce nu este iertatŭ a presupune despre Ven. Consistorŭ din Gherla, că dóră ar fi prea comodŭ întru împlinirea agendelorŭ oficióse: — venimŭ pe cale publică a interpela pe zelosulŭ nostru protopopŭ, d-lŭ *M. Făgărăşanŭ*, spre a ne da următórele desluşirĭ: 1.) Pentru ce nu s'a conchiămatŭ sinodulŭ tractualŭ de tómnă, conformŭ decisiunei sinodului nostru din 11 Martie 1885? —2). Décă nu s'a conchiămatŭ, cine este causa acestei trăgănărĭ? — 3). Ce paşĭ s'au făcutŭ pentru ca de altă-dată sĕ nu se mai întêmple astfelĭ de amânărĭ ale sinodului?

Sperămŭ că d-lŭ protopopŭ la interpelarea nóstră se va grăbi a ne da rĕspunsulŭ pe care cu nerăbdare îlŭ aşteptămŭ.

Cătră iubitorii albinăritului.

Secţiunea de albinăritŭ a »Reuniunei economice« din comitatulŭ Braşovului pregătesce în Maiu a. c. unŭ *cursŭ de 5—7 dile*, unde sĕ va tracta teoreticŭ şi practicŭ ce e mai importantŭ din cultura raţională a albinelorŭ *La acestŭ cursŭ póte lua parte orĭ-cine*, fiă séu nu membru alŭ reuniunei. *Instrucţiunea e fără plată.*

Afară de aceea, secţiunea mai pregătesce unŭ cursŭ, care ţine peste totŭ timpulŭ anului, în care se póte manipula cu albinele (Aprilie—Septemvre), şi constă în aceea, că fiecare participătorŭ capĕtă la primăveră din stupina conducĕtorului secţiunei 2 stupĭ pentru tractare practică şi sub conducerea şi supraveghiarea conducĕtorului învéţă tóte lucrările, ce are sĕ le îndeplinéscă. *Cursulŭ din urmă încă este fără plată, este însĕ restrênsŭ numai pentru membrii reuniunei economice a comitatului şi ai secţiunilorŭ acesteia.*

Insinuările la amêndouĕ cursurile sĕ se facă verbalŭ séu în scrisŭ la conducĕtorulŭ secţiunei *George Horvath*, oficialŭ de telegrafŭ în Braşovŭ *celŭ multŭ până la 1 Martie st. n. a. c.*

Braşovŭ, 26 Ianuariu st. n. 1886.

Direcţiunea secţiunei.

MULŢAMITA PUBLICA. Marţĭ în séra de Sf. Ioanŭ, 7/19 Ianuarie a. c., s'a datŭ în Ţînţarĭ din partea învĕţătorilorŭ, notariului şi a altorŭ persóne inteliginte o representaţiune teatrală, jucându se »Iorgu dela Sadagura«; piesă într'unŭ actŭ de V Alexandri. Totŭ venitulŭ, ce a incursŭ cu acéstă ocasiune a fostŭ destinatŭ pentru fondulŭ scolasticŭ localŭ. După teatru a urmatŭ petrecere socială cu jocŭ, care a fostŭ fórte animată, durândŭ pĕnă dimineţa. Cu bucurie amŭ constatatŭ că atâtŭ la teatru câtŭ şi la petrecere au participatŭ partea cea mai mare dintre fruntaşii comunei nóstre şi câţĭ-va din comuna vecină Vlădenĭ; toţĭ însĕ câţĭ au participatŭ cu plăcere au oferitŭ obolulŭ lorŭ pentru îmulţirea fondului scolasticŭ. Cei carĭ au sacrificatŭ pentru acestŭ scopŭ nobilŭ suntŭ: Ioanŭ Eft. Popoviciu 1 fl.; Ioanŭ Stefanŭ 1 fl.; Gregoriu Paltineanŭ 1 fl.; Moise Scorneică 1 fl.; Zachariu Anghelŭ 1 fl.; Simionŭ Ianculescu 1 fl.; Petru Danciu 50 cr.; Ioanŭ Gavrilescu 50 cr.; Iacobŭ Zorca 50 cr.; George Grămadă 50 cr.; Ioanŭ Ciolanŭ 50 cr.; Nicolae Comănelea 50 cr.; Nicolae Ciolanŭ 80 cr.; Ioanŭ Podariu 50 cr.; Iacobŭ Balcăşŭ 50 cr.; Toma Dragoşŭ 50 cr.; Simionŭ Balcăşŭ 50 cr.; Chipereanŭ Potcóvă 50 cr.; Ioanŭ Gavrìlă 50 cr.; Nicolae Neagoie 50 cr.; Ioanŭ Neguliciu 50 cr; Mihailŭ Clain 50 cr.; Ioanŭ T. Scorţia 50 cr.; Nicolae Cădariu 50 cr.; Tănase Jeleriu 50 cr.; Pavelŭ Popŭ 50 cr.; Moise Scorţia 50 cr.; Simionŭ Olteanŭ 50 cr.; Nicolae Mamină 50 cr.; Vasilie Ach. Săniuţă 50 cr.; Bucurŭ Popa 50 cr.; Ioanŭ B. Popa 50 cr.; Bucur Scorţia 50 cr.; Iosifŭ Grămadă 50 cr.; Iosifŭ Ciolanŭ 50 cr.; George Milva 50 cr.; Vasile St. Popa 50 cr.; Pantilimonŭ Neguliciu 50 cr.; Ioanŭ St. Popa 50 cr.; Alexe Bodeanu 50 cr.; Iosifŭ Stefanŭ 50 cr.; Toma Neguliciu 50 cr.; Ioanŭ Morariu 50 cr.; Iosifŭ Urdea 50 cr.; Simionŭ Micu 50 cr.; Ioanŭ Micu 50 cr.; Ioanŭ Savu 50 cr.; Rachira Popescu 30 cr.; Ioanŭ Dreguşelŭ 30 cr.; Vasile Vulpe 30 cr.; Ioanŭ Ony Mamină 30 cr.; Iosifŭ Gojmanŭ 30 cr.; George Puşcaşiu 30 cr.; George Savu 30 cr.; Ioanŭ Oancea 30 cr.; Stefanŭ Morariu 30 cr.; Alecse Icide 30 cr.; Alecse Ciolanŭ 30 cr; Alecse Morariu 30 cr.; Gavrilă Ierăşanŭ 30 cr.; Gherasimŭ Comănelea 30 cr; George Balcăşŭ 30 cr.; Postcomandantu de jendarmĭ 30 cr.; Radu Ioniţă 25 cr.. — Suma totală face 31 fl. 85 cr. v. a. care s'a şi predatŭ casariului scólei spre administrare.

Priméscă toţĭ aceştĭ marinimoşĭ contribuitorĭ în numele scólei nóstre cea mai profundă mulţămită publică şi fiă încredinţaţĭ că prin astfelŭ de fapte pe lângă recunoscinţa ómenilorŭ, îşĭ vorŭ asigura comóră în ceriurĭ, pe care nicĭ furii nu o potŭ înstreina, nicĭ moliile nu o potŭ mânca, nicĭ rugina nu o póte róde.

Ţînţarĭ 16 (28) Ianuariu 1886.

Gregoriu D. Paltineanu, Inv. diriginte.
Ioanŭ Gavrilescu, învĕţătorŭ.
Petru P. Danciu, învĕţătorŭ.

SCIRĬ TELEGRAFICE.

(Serv. part. alŭ »Gaz. Trans.«)

BERLINŬ, 30 Ianuariu. — *(Continuare a discusiunei asupra Polonilorŭ în camera deputaţilorŭ).* Ministrulŭ Puttkammer négă orice caracterŭ confesionalŭ alŭ espulsărilorŭ, constată, că în Silesia superióră, ba şi în Prusia de ostŭ se face propagandă polonă. Dice că despre casurile singuratice de espulsare s'au lăţitŭ minciunĭ ne mai audite şi că acésta este a i se împută pressei, care trebuia sĕ întrebuinţeze mai multă critică în acéstă afacere.

Principele Bismark dice, că nu e adevĕratŭ, că dênsulŭ ar avé de gândŭ a face lovitură de statŭ séu a disolva Reichstagulŭ, la casŭ când s'ar respinge proiectulŭ de monopolŭ pe rachiu. Bismark atacă apoi în modŭ vehementŭ partida progresiştilorŭ apoi pe conducĕtorulŭ partidei centrului Windhorst, pe care îlŭ crede capabilŭ de alŭ înlocuì în imperiu pe elŭ (Bismark), dér se îndoiesce, că şi împĕratulŭ ar crede în capacitatea lui Windhorst aşa ca elŭ (Bismark).

Rĕspundêndŭ cancelarului declară Windhorst, că nu aspiraţiunile Polonilorŭ, ci drepturile constituţiunale şi basate pe tractate ale Polonilorŭ, le apĕră elŭ, care e Germanŭ, dér nu în sensulŭ lui Bismark, care schimbă naţiunile de Prusianŭ şi Germanŭ una cu alta. — Astădĭ se va continua discusiunea.

ATENA, 30 Ianuariu. — Scirea, că Grecia s'ar supune voinţii Europei nu este fundată. Guvernulŭ o desminte. Cabinetulŭ grecescŭ n'a făcutŭ nicĭ unŭ pasŭ, dela care s'ar puté conchide că şi-a schimbatŭ politica de până acum.

DIVERSE.

Logodnă. — D-lŭ *George Strîmbeanu* (Strimbu) şĭ-a încredinţatŭ de viitóre soţiă pe d-şóra *Alecsandrina Grigoriţă* din Bucurescĭ.

***

Logodnă. — D. *Iónŭ Haragoşiu*, oficialŭ reg. de comptabilitate la direcţiunea financiară reg. din Cluşiu, 'şĭ-a încredinţatŭ în 6 Ianuariu a. c. de viitóre soţiă pe d-şóra *Elena Nestorŭ*, fica judelui reg. la tribunalulŭ din Cluşiu.

***

Séra de Sân-Văsîi în New-York. — Mechaniculŭ casei Edison, Hammer, a datŭ o serată în séra de Sân-Văsîi în onórea prietenilorŭ sĕi. Când vr'unŭ óspe îşĭ punea mâna pe clanţa uşei, deodată se făcea unŭ sgomotŭ teribilŭ în tótă casa; ajungêndŭ la pragulŭ uşei, anticamera se ilumina de lumină electrică ca de unŭ focŭ; după aceea când óspele îşĭ punea paltonulŭ şi pĕlăria pe cuierŭ, prin mecanismŭ două perii marĭ se puneau în lucrare, carĭ îi lustruiau ghetele óspelui. Décă întra în salonŭ şi voia sĕ şedă la mésă, nu putea; fiesce care scaunŭ îşĭ avea lucrarea sa: unulŭ se totŭ lupta cu vecinulŭ sĕu, celălaltŭ dispărea şi erăşĭ reapărea, altulŭ la simpla atingere scăpăra schintei. In sfêrşitŭ îşĭ găsiră óspeţii câteva scaune simple, ocupară locŭ, şi unŭ óspe a avutŭ bunăvoinţa de a începe povestirea unei istorii de contrabandă. Abia îşĭ începù însĕ povestea, când étă că de pe tavanŭ se lasă în josŭ o colosală umbrelă japonesă,care împedecă istorisirea mai departe a povestei. După aceea se duseră la pianŭ, şi până la o vreme tóte merseră în rênduiélă, dér când se esecută o melodiă fantastică, tóte clapele se desfăcură, şi în loculŭ lorŭ se audiră sunete de tobă, de clopote şi de trompete, care făcură unŭ sgomotŭ aşa de asurditorŭ, încâtŭ locuitorii caselorŭ vecine înspăimântaţĭ se adunară sub feréstră. In sfêrşitŭ sosì ora cinei; óspeţii sperau că celŭ puţinŭ, după atâtea calamităţĭ, vorŭ puté cina neconturbaţĭ — dér nicĭ pomană. Tótă mesa părea că e fermecată. Luară furculiţele în mână, ele însĕ totŭ mereu scînteiau; îşĭ băgară lingurele în supă, dér observară, că supa e fosforată; îşĭ luară pâne dér în acelŭ momentŭ se audiră sunete de clopote, când voiră sĕ scótă câte o bucată de friptură, din farfuriă sburau rachete în aerŭ. In sfêrşitŭ totuşĭ au găsitŭ câteva farfurii din carĭ au pututŭ mânca negenaţĭ. Mesa era împodobită cu unŭ capŭ de Jupiter; mare a fostŭ mirarea óspeţilorŭ, când Jupiter începù sĕ tragă cu ochii şi sĕ ţină unŭ toastŭ în onórea óspeţilorŭ. N'au credutŭ una ca asta şi totuşĭ aşa a şi fostŭ, pentru că în capulŭ Jupiterului era aşedatŭ unŭ fonografŭ, care fórte bine esecută acéstă producţiune. Când ora a sunatŭ miedulŭ nopţii, tóte lumînările s'au stinsŭ; numai una a rĕmasŭ ardêndŭ, care arunca o palidă rază asupra óspeţilorŭ. După aceea s'a făcutŭ unŭ sgomotŭ teribilŭ şi mesa cu tacâmurile cu totŭ s'a îmburdatŭ, şi două tunurĭ au apărutŭ, carĭ totŭ mereu bubuiau; în sfêrşitŭ nesce sunete diforme au salutatŭ anulŭ nou. După aceea óspeţii s'au pusŭ din nou la mésă şi în fine au bĕutŭ câte unŭ ceaiu fertŭ cu ajutorulŭ unui aparatŭ electricŭ.

***

Presiuţă de spiritŭ. — La 19 Ianuariu a isbucnitŭ la scóla mare dela Goodshaw, în Englitera, unŭ incendiu pe când mii de copii s'aflau în casă. Directorulŭ, temêndu-se de accidente desastróse, décă copii speriaţĭ s'ar îmbulzi la eşire, se suì liniştitŭ pe catedră dicêndŭ: »Regina nóstră deschide astădĭ în persónă parlamentulŭ, d'aceea vĕ acordŭ o vacanţă. Dér, décă nu veţĭ eşì liniştiţĭ şi în bună ordine, voiu retrage permisiunea.« Aceste cuvinte le repetà la fiecare clasă şi în şépte minute totŭ edificiulŭ era deşertatŭ. Directorulŭ, care scăpase astfelŭ vieţa atâtorŭ copii, rĕmase celŭ după urmă, dér emoţiunea lui fusese atâtŭ de mare, că abia aflându-se pe stradă, cădù josŭ, lovitŭ de unŭ atacŭ de apoplecsie.

Cursulu pieţei Braşovu
din 30 Ianuariu st. n. 1886.

Bancnote românescì	Cump.	8.58	Vend.	8.62
Argint românesc	»	8.45	»	8.50
Napoleon-d'orĭ	»	9.94	»	10.C0
Lire turcescĭ	»	11.26	»	11.36
Imperialĭ	»	10.22	»	10.32
Galbenĭ	»	5.94	»	5.98
Scrisurile fonc. »Albina« . .	»	100.—	»	101.—
Ruble Rusescĭ	»	122.3/2	»	124.—
Discontulŭ . . .	»	7—10 % pe anŭ.		

Editorŭ: Iacobŭ Mureşianu.
Redactorŭ responsabilŭ: **Dr. Aurel Mureşianu.**

Cursulŭ la bursa de Viena

din 29 Ianuariu st. n. 1886

Rentă de aurŭ 4%	101 45	Bonurĭ croato-slavone	103 75
Rentă de hârtiă 5%	92.90	Despăgubire p. dijma de vinŭ ung.	98.50
Imprumutulŭ căilorŭ ferate ungare	152.75	Imprumutulŭ cu premiu ung.	118.40
Amortisarea datoriei căilorŭ ferate de ostŭ ung. (1-ma emisiune)	98.75	Losurile pentru regularea Tisei şi Segedinului	123.40
Amortisarea datoriei căilorŭ ferate de ostŭ ung. (2-a emisiune)	126 50	Renta de hârtiă austriacă	84 15
Amortisarea datoriei căilorŭ ferate de ostŭ ung. (3-a emisiune)	112 50	Renta de arg. austr.	84 25
Bonurĭ rurale ungare	103 75	Renta de aurŭ austr.	112 —
Bonurĭ cu cl. de sortare	103 75	Losurile din 1860	141 25
Bonurĭ rurale Banat-Timişŭ	103.70	Acţiunile băncei austro-ungare	868 —
Bonurĭ cu cl. de sortare	103 70	Act. băncei de creditŭ ung.	304 50
Bonurĭ rurale transilvane	103 70	Act. băncei de creditŭ austr.	298 90
		Argintulŭ —.— Galbinĭ împărătescĭ	5 93
		Napoleon-d'orĭ	10.00½
		Mărcĭ 100 imp. germ.	61 90
		Londra 10 Livres sterlinge	126.10

Bursa de Bucurescĭ.

Cota oficială dela 16 Ianuariu, st. v. 1886

	Cump.	vênd
Renta română (5%).	87½	88
Renta rom. amort. (5%)	93¼	94
» convert. (6%)	86	87
Împr. oraş. Buc. (20 fr.)	30	32
Credit fonc. rural (7%)	101	101½
» „ „ (5%)	84¼	85¼
» » urban (7%)	96	97
» » » (6%)	90	91
» » » (5%)	80	82
Banca naţională a României	1120	1130
Ac. de asig. Dacia-Rom.	——	——
» » » Naţională	——	——
Aurŭ contra bilete de banca	15.	16
Bancnote austriace contra aurŭ.	2.01	2.04

Tipografia ALEXI Braşovŭ.